

İnanmak ve dosdoğru olmak

Ali Bey: “İmân ile hayatımız nasıl bütünlük kazanacak? Amele yansımayan bir iman kurtuluş vesikası olabilir mi? Risâle-i Nûr okuyanın imansız kabre girmeyeceği müjdesini açıklar mısınız? Ne demektir? Bir an-ı seyyâle iman ve intisap ne demektir?”

Süfyan İbnu Abdullah es-Sakafî (ra) anlatıyor: “Dedim ki: Ey Allah’ın Resûlü, bana İslâm hakkında öyle bir bilgi ver ki, bana yetsin ve sizden başka hiç kimseye İslâm’dan sormaya ihtiyaç bırakmasın.” Resûlullah Efendimiz (asm) şu cevabı verdi: “Allah’a inandım de ve sonra dosdoğru ol”¹

İşte bütün mesele bu: “Allah’a inandım demek; sonra dosdoğru olmak!”

Dosdoğru olanlar, yapmakla yükümlü oldukları emirleri kavramakta gecikmezler. Doğruluk, bu kimselerin rehberleri olur. Kalplerinde önce îmânla doğruluk bütünleşmiştir.

Fakat şeytan başımızdadır; görevini yapacaktır; bizi dosdoğru çizgimizden saptırmak, istikametimizi bozdurmak, ayağımızı kaydırmak, bizi sırat-ı müstakimden alıkoymak ve bizi Allah’ın rızâsının uzağına atmak için var gücüyle, ama var gücüyle şeytan çalışıyor. Kur’ân’ın en öncelikli uyarısı da, şeytana aldanmamak hakkındadır nitekim. Kur’ân o kadar nettir ki bu konuda; şöyle buyuruyor: “Ey Âdem oğulları! Size şeytana tapmayın! Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır.” Demedim mi? “Ve Bana ibâdet ediniz. Doğru yol budur!” demedim mi? Şeytan sizden pek çok toplulukları kandırdı. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?”²

Îmândan sonra amel-i salih muvaffak olmak, mü’minin hayatında önemli bir yükümlülüktür. Ameli sâlih yaşamak, esasen dosdoğru olmak demektir. Çünkü amel-i sâlih esaslarını belirleyen, îmânla bağlandığımız Rabb’imizden başkası değildir. Öyleyse içimizdeki doğruluk bizi Allah’ın emirlerine uymaya, yasaklarından kaçınmaya, yani amel-i salih uygulamaya götürür.

Peki, amel-i salih aykırı davranışlarımız olmaz mı? Kendimizi günahsız mı bilmeliyiz? Hayır! Çünkü beşeriz ve insanız. Kendimizi günahsız bilemeyiz. Esasen

kendini günahsız bilmek, ciddî bir yanılmadır. Fakat, günahlarımız karşısında Allah'ın Âzafûr, Gaffâr, Tevvâb, Afüvv, Settâr olduğunu aklımızdan çıkarmamalı; günahlarımızdan muhakkak pişmanlık duymayı ve muhakkak Allah'a sığınmayı ihmal etmemeliyiz.

Bir hadislerinde “Lâ ilâhe illallah diyen Cennete girer.”³ buyuran Peygamber Efendimiz (asm), bir diğer hadislerinde “Îmânınızı lâ ilâhe illallah sözüyle tazeleyiniz”⁴ buyurmuştur. Demek ömrümüz oldukça îmânımızı her an tazelemek ve taze tutmak önemli bir yükümlülük halini alıyor. Yaşadığımız sürece îmânı her an tazelemenin ve tâze tutmanın gerekçesini açıklayan Üstad Bedüzzaman Hazretleri; insanın her âleminin her yeni zaman biriminde değiştiğini, değişen her âlemde îmânını tâze tutmasının vazgeçilmez bir aktivite olduğunu, çünkü insanın her an farklı olaylarla yüz yüze bulunduğunu ve farklı olaylara farklı tepkiler verdiğini ve farklı tecellîlere farklı duygularla yaklaştığını, bu farklı tepkilerin imanı zedelememesi için “her geçen anda” imanın yaşanması gerektiğini, bunun için de her geçen anda inanarak “lâ ilâhe illallah” demenin bir zarûret halini aldığını bildirmiştir. Üstad Saîd Nursî'ye göre, nitekim insan her yıl, hattâ her gün, hattâ her saat farklı birer fert sayılmaktadır. Yani insanın hem şahsı, hem âlemi her yıl, her gün, her saat değişmekte ve yenilenmektedir. Öyleyse insan her değişen yeni âleminde îmânını da yenilemeye muhtaç ve mecbur bulunmaktadır.⁵

Risâle-i Nûr'u bilerek ve anlayarak okumak Allah'ın izniyle iman-ı tahkikiyi kazandırır. Îmân-ı tahkiki doğrudan amele yansır, amel-i salih olarak tezahür eder ve insanı takvâ sahibi kılar. İşte Peygamber Efendimiz'in (asm) iman çizgisinde işâret buyurduğu dosdoğru olmak budur. Ömrün sonuna kadar îman amel-i salih olarak davranışlarımızı disipline eder; amel-i sâlih de îmânımızı arttırır ve inkişaf verir. Yani îmânla amel-i salih ömrün sonuna kadar birbirini besler ve takviye eder. Bu süreçte iken gelen Azrâil (as) ise, insanın ruhunu İnşallah îmânla teslim alır.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri Allah'a iman içerisinde bir an yaşamının, imansız binler sene yaşamaya bedel olduğunu, bir an Allah'ın rızâsı dâiresinde bulunmanın, hadsiz varlık nurlarını kazandıracağını muhtelif Risâlelerde vurgular.⁶ Peygamber Efendimiz'in (asm), “Kim ki son sözü lâ ilâhe illallah olursa Cennete girer” Hadisinin tefsîri mahiyetinde bir iman müjdesidir bu. Yani esas olan Allah'a imanın farkında olmak, şuurunda bulunmak, Allah korkusunu dem ve damarlarımıza kadar yaşamaktır. Esas olan ömrümüz kaldıkça bu îmânda sâdık kalmak ve son nefesimizi Allah'a îmân içerisinde teslim etmektir.

Cenâb-ı Hak cümlemizi îmân-ı kâminden ve istikametten ayırmasın. Âmin.,

Dipnotlar:

- 1- Müslim, İman 62, (38);
- 2- Yâsîn Sûresi, 36/60, 61, 62;
- 3- Riyâzu's-Sâlihîn, 416;
- 4- Et-Terhib ve't-Terğib, 2/415;
- 5- Mektûbât, s. 319;
- 6- Mektûbât, s. 280; Lem'alar, s. 256